

HOMERUS DIVINUS

Οποία ευτυχία ...

Δύναμαι τους πρώτους πενήκοντα στίχους του έπους να κατατάξω συντακτικώς και να τους ερμηνεύσω.

Δύναμαι να παρακολουθήσω τους χρόνους/εγκλίσεις των ρημάτων, ως είχαν και τα προέφερον οι μάκαρες Αχαιοί των σκοτεινών χρόνων, ήτοι της καλουμένης προγεωμετρικής (αρχαϊκής) Ελλάδος, εις την καλουμένην αρκαδοαιολικήν διάλεκτον, εις ην είναι τούτο συντεθειμένον (κατά τον αείμνηστον Οξφορδιανόν καθηγητήν και ειλικρινή φιλέλληνα Dennys Page – συγγραφέως των κλασσικών πλέον, «Η Ιλιάς και η ιστορία» και «Η ομηρική Οδύσσεια»), τα επιρρήματα, τα ονόματα, τα επίθετα κλπ, κλπ.

Η μήνις του Πηλιάδεω Αχιλλῆος, ακριβῶς ως αὕτη ἤδετο 3.000 ἐτῶν προ της ἐλεύσεως του ταπεινοῦ σαρκίου μου εις την θεόκτιστον ταύτην χερσόνησον, κείται εις το πρωτότυπον, προ των ἐκθάμβων οφθαλμῶν μου, εις την ἀπόλυτον διάθεσίν μου να το ἀπαγγείλω στεντορεία τη φωνή, ως το ἔψαλλον οἱ θεῖοι αἰδοί, επικαλούμενοι την Μοῦσαν, το μεν εις την ἱππόβοτον Φθίαν, το δε εις ἐπήκοον του πολυτρόπου ἀρχοντος εις την Ἴονικὴν Ἰθάκην, τριτὴ δὲ προς τέρψιν των δῶν Αἴαντε, των Τελαμωνίων, (Τεύκρου τε και Αἴαντος, φέροντος σάκκον ἐπταβόειον, ἤτε πύργον).

Ο δῖος Ἀγαμέμνων, μαινόμενος, ἀποπέμπει σκαιῶς τον Χρῦσην και ο Λητώϊδης ἐνσκήπτει λαύρος εις το στρατόπεδον των Δαναῶν, εις ἐπικουρίαν του σεπτοῦ ἀρητήρος του.

Ο κορυθαίολος Ἑκτωρ δὲν εἰσῆλθεν εἰσέτι εις το δρᾶμα της Τρωικῆς πεδιάδος, ἵνα ἀποθάνει - ως ἀμαχήτως οἱ Θεοὶ ἀπεφῆναντο, ἀμετακλήτως - προ των οφθαλμῶν του Νεφεληγερέτου, ἐζομένου εις την κορυφήν της Ἰδης και ὑπηρετουμένου ἡδέως ὑπὸ του Γανυμήδου.

Και πάντα ταῦτα εις τους θεῖους ἀρχαῖκούς στίχους, ως τους συνέλαβεν και τους ἔθηκεν ἐν τῷ ἔπει, κατ' ἀριστουργηματικὴν θέασιν, ο Μέγιστος προπάτωρ, βιώσας εις την Αἰολικὴν γην, προ του Αἰγαιακοῦ οἴνοπος πόντου, της ὑδραίας μήτρας της Αἰγαιακοῦ μεγίστου πολιτισμοῦ, ως τον ἐξύμνησεν χιλιάδας ἐτῶν κατόπιν ἕτερος λῶστος βλαστός της ἐλληνικῆς πατρομητρῶας χθονός.

(Και ὦ του θαύματος, και αὐθις μέγας Αἰολεὺς, ἀπώτατος τόκος Εκείνου, συνέθεσεν και ἕτερον ἀριστούργημα : Την "Αἰολικὴν γην").

Θεῖαι στιγμαί, τῷ ὄντι.

Ταυτοχρόνως, χωρῶ εις την ἀποδελτίωσιν των υπολοίπων πενήκοντα στίχων κ.ο.κ.

Εἴη μοι ἡ Μοῦσα ἀρωγός.